

Εόρτασε ο Αγ. Νεκτάριος Κυμίνων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

Την **Πέμπτη 8 Νοεμβρίου** το απόγευμα ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων** χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα **Ιερό Ναό Αγίου Νεκταρίου Κυμίνων**.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος απένειμε επαίνους στους επιτυχόντες στις γενικές εξετάσεις για την εισαγωγή στα ανώτερα και ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας.

Να σημειωθεί ότι πλήθος πιστών προσήλθαν για να λάβουν την ευλογία του Αγίου Νεκταρίου, καθώς επίσης και να προσκυνήσουν το Ιερό Λείψανο του Αγίου Λουκά

του ιατρού αρχιεπ. Συμφερουπόλεως που μεταφέρθηκε στο πλαίσιο της πανηγύρεως από την Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :

«Ποίοις πνευματικοῖς ρήμασι, μα-καρίσωμέν σε, Ἱεράρχα; τόν ἐν μέ-σω κόσμου βιώσαν-τα, βίον ἀλη-θῶς ἐνθεώ-τα-τον».

Στή χορεία τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν τούς ὁ-ποίους τιμᾷ αὐτές τίς ἡμέρες ἡ Ἐκ-κλησία μας πρῶτος εἶναι ὁ ἑορ-τα-ζό---μενος σήμερα ἅγι-ος Νεκτάριος, ἀρχιεπί-σκο-πος Πε-νταπόλεως, ὁ θαυ--ματουργός.

Δέν ἔ-χει, βεβαίως, ση-μασία ἂν ὁ ἅγιος Νε-κτά-ριος εἶναι ὁ νεώτε-ρος ἀπό ὅλους τούς με-γάλους πατέρες, τή μνή-μη τῶν ὁποίων πα-νηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας τίς ἐπό-μενες ἡμέ-ρες, γιατί στήν κρίση τοῦ ἀχρό-νου Θεοῦ ὁ χρόνος δέν ἔχει καμία ση-μασία. Αὐ-τό πού ἔχει σημασία εἶ-ναι ἡ ἀρετή καί ἡ ἀγιο-τητα, εἶναι ἡ ὑπακοή στό θέλημά του καί ἡ προ-σπάθεια τοῦ ἀνθρώ-που νά προ-σεγ-γί-σει τόν Θεό καί νά ζήσει σύμ-φω-να μέ τό εὐαγγέ-λιο, νά ζή-σει τήν ἐν Χρι-στῷ ζωή.

Πολλοί ἄνθρωποι στίς ἡμέρες μας ὑποστηρί-ζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία χρειάζεται ἀνανέωση, χρειάζεται νά προσαρ-μο-σθεῖ στά σύγχρονα δε---δομένα, γιατί ὁ κό-σμος ἄλλαξε, καί ὁ ἄν-θρωπος δέν μπορεῖ νά ἀ-κο-λουθήσει τίς ἐν-το-λές τοῦ

εύ-αγ-γε-λίου. Καί ἄλλοι πάλι ἰσχυρί-ζον-ται ὅτι οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἀφο-ροῦν μόνο τούς κληρικούς ἢ τούς μοναχούς καί δέν μπο-ροῦν νά ἐφαρμο-σθοῦν στόν κόσμο.

Ὅμως, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός δέν ἦρθε στόν κόσμο γιά κάποιους μό-νο ἀνθρώπους, οὔτε κή-ρυξε στήν ἔρημο, οὔ-τε ἀπευθύνθηκε μό-νο σέ ἐκείνους πού ἤ-θελαν νά ἀπαρνηθοῦν τά πάν-τα καί νά ἀφο-σι-ω-θοῦν ἀποκλειστικά στήν ἄσκη-ση καί τήν προ-σευχή. Ὁ Χριστός κή-ρυ-ξε μέσα στόν κό-σμο. Κά-λεσε τούς ἀμαρ-τω-λούς κοντά του καί ὄχι τούς δικαίους καί ἔδω-σε σέ ὅλους μας μέ τό εὐαγγέλιό του ἕναν ὁ-δηγό πορείας πού μᾶς ὁ-δη-γεῖ, ἐάν ἀποφασί-σου-με νά τό ἀκο-λου-θή-σουμε, στή σωτηρία μας. Γιατί τό εὐαγγέλιο μπο-ρεῖ νά ὁδηγήσει ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀνε-ξαρ-τή-τως τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου στόν ὁποῖο ζοῦν, στή σωτηρία, ὄχι μόνο γιατί ὁ κόσμος δέν ἀλλάζει τό-σο πολύ ὅσο συχνά νο-μί-ζουμε, ἀλ-λά γιατί οἱ ἐν-το-λές τοῦ Χριστοῦ δέν ἀφο-ροῦν στά πράγ-μα-τα τοῦ κόσμου καί δέν ἐπη-ρε-ά-ζονται ἀπό αὐτά. Γι'αὐ-τό καί μπο-ροῦν νά ἐ-φαρ-μο-σθοῦν σέ κάθε ἐπο-χή καί κά-τω ἀπό ὁποιοσδήποτε συνθῆκες. Μπο-ροῦν νά ἐφαρμο-σθοῦν καί μέσα στόν κό-σμο, ὅπως μᾶς ἀπο-δει-κνύει ὁ ἐορταζό-με-νος σήμερα ἅγιος Νε-κτά-ριος, ἀρχιεπίσκοπος Πενταπό-λε-ως, καί ἐπι-βε-βαιώνει ὁ ἱερός ὑ-μνο-γράφος, χα-ρα-κτη-ρί-ζοντάς τον ὡς «ἐν μέ-σω κόσμου βιώσαν-τα, βίον ἀληθῶς ἐνθεώ-τα-τον».

Ἐάν θέλουμε, ἀ-δελ-φοί μου, νά κα-τα-νοή-σουμε πῶς ἔζησε αὐτόν τόν ἐν-θεώτατο βίο, αὐτή τή ζωή πού ἦταν γεμάτη ἀπό τόν Θεό, μέσα στόν κόσμο, δέν ἔχουμε παρά νά σταθοῦμε σέ ἕνα μό-νο σημεῖο αὐτῆς τῆς ἀγίας ζωῆς. Καί αὐτό εἶναι ἡ ὑπο-μονή τήν ὁποία ἐπέ-δει-ξε ὁ ἅγιος Νεκτά-ριος σέ ὅλη του τή ζωή. Ἀπό τά παιδικά του χρό-νια, ὅταν ὑφίστατο τίς ἄδι-κες τι-μω-ρίες καί τή βά-ναυση συμπε-ρι-φο-ρά τοῦ ἀφεντικοῦ του στήν Κων-σταντι-νού-πο-λη, ὅπου εἶχε πάει γιά νά ἐργασθεῖ καί νά ἐνι-σχύσει οἰκονομικά τήν οἰκογένειά του, μέχρι τίς ἀνυπόστατες κατη-γο-ρίες καί τίς συκοφα-ν-τίες καί τίς διώξεις πού ὑπέστη ὡς ἀρχιε-ρεύς ἀπό τούς συνεπι-σκό-πους του, οἱ ὁποῖοι τόν ζήλευαν, γιατί τόν ἀ-γα-ποῦσε ὁ γέρον πα-τρι-άρ-χης Ἀλε-ξαν-δρεί-ας, Σω-φρό-νιος· τόν ζή-λευ-αν, γιατί δέν μπο-ροῦσαν νά ἀν-τέ-ξουν τή λάμψη τῆς ἀ-ρετῆς του ἀλλά καί τήν ἀγά-πη καί τόν σε-βα-σμό μέ τόν ὁποῖο τόν πε-ρι-έ-βαλαν οἱ ἄν-θρωποι.

Καί παρό-τι ή συμπερι-φορά όλων αυτών ήταν άπαρά-δε-κτη και άδι-κη και έκανε τόν άγιο Νε-κτάριο να υποφέρει και να δυ-σκο-λεύεται άφό-ρη-τα άκό-μη και για να ζήσει, εκείνος δέν άγα-νάκτη-σε ποτέ, δέν δια-μαρτυ-ρή-θηκε ποτέ, δέν κατη-γό--ρησε ποτέ κα-νέ-ν-α, γιατί είχε υπόψη του τόν λό-γο του Χρι-στού: «εί έμέ έδίωξαν και ύμäs διώξουσι» και «έν τή υπομονή κτήσασθαι τάς ψυ-χάς ύμών». Μέ τήν υπομο-νή, δηλαδή θά κερδίσε-τε τήν ψυχή σας.

Και τήν κέρ-δισε ό ά-γιος Νε-κτά-ριος· και άξι-ώ--θηκε μέσω τής υπο--μο-νής να άγιασθει και να έχει τή χάρη του Θεού, ή παρουσία τής όποι-ας ήταν και είναι έμφανής στην εύωδία του ίεροϋ του λει-ψά-νου και στά άναρίθμητα θαύ--ματά του.

Μπορεϊ κανεις, ά-δελ-φοί μου, να υπο-στη-ρί-ξει ότι ή υπομονή εί-ναι κάτι πού δέν μπο-ροϋμε να έξασκή-σουμε έμεϊς πού ζοϋμε στον κό-σμο; Ή ότι είναι κάτι πού ά-φορā μόνο τους κληρικούς και τους μονα-χούς ή τους άν-θρώ-πους άλλων έπο-χών και δέν ίσχύει στίς ήμέρες μας; Άσφαλώς όχι, γιατί ή ζωή του άν-θρώ-που, όπου και εάν ζει, όποτε και εάν ζει, είναι μία διαρκής άσκη-ση υπο-μο-νής.

Ή άναστροφή μας μέ-σα στην οί-κογένειά μας, μέσα στο έπάγ-γελ-μά μας, ανάμεσα στους συν-αν-θρώ-πους μας, άπαιτει υπομονή· γιατί και έ-μεϊς πολλές φορές άντι-μετω-πί-ζουμε και τήν άδικία και τήν κακία των άνθρώπων και τή συκοφαντία γύρω μας, και άκόμη άντι-με-τωπίζουμε δυ-σκο-λίες και προβλήματα προ-σω--πι-κά και έπαγγελμα-τικά, άντιμετω-πίζου-με δυ-σκολίες τίς όποιες έχει φέρει ή κρίση τήν όποία διερχό-με-θα, δυ-σκολίες τίς όποιες μπο-ρει να δημιουργει μια άσθένεια ή κάποια οί-κο--γενειακή μας υπό-θε-ση.

Όλα αυτά και άλλα πολλά, πού ό καθένας γνωρίζει από τήν προ-σω-πική του έμπειρία, είναι εύκαιρίες πού μάς δίνει ό Θεός για να ά-σκη-θοϋμε στην υπο-μο--νή· είναι εύκαι-ρίες πού μάς δίνει ό Θεός για να κερδίσουμε τήν ψυχή μας ζώντας στον κόσμο, όπως τήν κέρδισε και ό άγιος Νεκτάριος, αν τίς άντιμε-τω-πίσουμε μέ υπομονή και όχι μέ θυμό, μέ όργή ή μέ άπαισιοδοξία.

Γι' αυτό, άδελφοί μου, άς κρατή-σου-με άπόψε, τι-μώντας τή μνήμη του άγίου Νεκταρίου, αυτό τό μά-θη-μα τής υπομο-νής για τή ζωή μας, όχι ως θεωρία, αλλά ως πρά-ξη και κα-θημερινή άσκηση, για να άξιω-θοϋ-με και έμεϊς μέ τίς πρε-σβεϊ-ες του να έπιτύχουμε τή σω-τη-ρία μας.

Σήμερα όμως έδω σ' αυτόν τόν ιστορικό ναό, και λέγω ιστορικός, γιατί είναι ό πρώτος ναός πού κτίσθηκε στή Μακεδονία προς τιμήν του άγίου Νεκταρίου, σ' αυτόν, λοιπόν, τόν ναό και μέσα σ' αυτή τήν έόρτιο άτμόσφαιρα, έχουμε τή χαρά και τήν εύλογία να έχουμε και τά λείψανα ενός νέου άγίου, νεωτέρου άκόμη και από τόν άγιο Νεκτάριο. Είναι ό άγιος Λουκάς, άρχιεπίσκοπος Συμφερουπόλεως,

ὁ ἰατρός καί θαυματουργός, τόν ὁποῖο στίς ἡμέρες μας τόν ἀπεκάλυψε ὁ Θεός. Καί ξέρετε γιατί τόν ἀπεκάλυψε καί τοῦ ἔδωσε πολλή χάρη καί εὐλογία νά ἐπιτελεῖ τόσα θαυμάσια, τόσες θεραπείες; Γιατί ἀκριβῶς καί ἐκεῖνος ἀγωνίσθηκε μέσα στόν κόσμο, ἀγωνίσθηκε μέσα στήν ἄθρη περίοδο τῆς Ρωσίας, μέσα στήν περίοδο ἐκείνη πού δέν τολμοῦσες νά πεῖς ὅτι εἶσαι χριστιανός, ὅτι πιστεύεις στόν Θεό.

Καί ὅμως ὁ διαπρεπής καθηγητής τῆς Ἰατρικῆς, ὁ ἅγιος Λουκάς, ἦταν μάλιστα καί ἔγγαμος καί ἀφοῦ ἐκοιμήθη ἡ σύζυγός του, μέ τέσσερα παιδιά, ἐνεδύθη τό ράσο, ἔγινε μοναχός, ἀλλά ἔζησε μέσα στόν κόσμο, μέσα στά Πανεπιστήμια, ὅπου δίδασκε τήν Ἰατρική καί ὅπου ἔδινε τή μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, εἶχε τή μεγάλη αὐτή ἀρετή πού βλέπουμε, ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, καί στόν ἅγιο Νεκτάριο. Εἶχε τήν ὑπομονή. Ὅταν τόν ἐδίωξαν, τόν συκοφάντησαν, τόν ἔστειλαν ἐξορία στή Σιβηρία, τόν φυλάκισαν, τοῦ ἔκοψαν τά γένια, τοῦ ἔβγαλαν τά ράσα, ἐκεῖνος μέ ὑπομονή παρέμεινε πιστός σ' αὐτά τά ὁποῖα πίστευε, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στόν Θεό.

Ἔτσι ἔχουμε αὐτή τήν εὐκαιρία νά ἔχουμε ἐδῶ τά λείψανά του ἀπό τήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρά, ὅπου ὑπάρχει ὁ ναός του, ὑπάρχουν τά λείψανά του, καί τελεῖ πάμπολλα θαύματα ἢ χάρη του.

Οἱ δύο, λοιπόν, αὐτοί νέοι ἅγιοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὁ ἕνας ἐκοιμήθη τό 1920, ὁ ἅγιος Νεκτάριος, καί ὁ ἅγιος Λουκάς τό 1961, ἦταν καί οἱ δύο σπουδαῖοι, μεγάλοι, σοφοί ἄνθρωποι, ἀλλά καί πολύ ταπεινοί καί μέ πολλή ἀγάπη γιά τόν Θεό καί μέ πολλή ὑπομονή.

Φεύγοντας, ὅπως εἶπα καί προηγουμένως, ἄς διδαχθοῦμε, γιατί ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη, πρῶτα ἐγώ καί μετά ὅλοι ἐσεῖς, νά ἔχουμε ὑπομονή, γιατί ζοῦμε καί σέ μία περίοδο ἀθείας. Μή βλέπετε πού ἐμεῖς ἐδῶ μαζευτήκαμε νά τιμήσουμε τούς ἁγίους. Δυστυχῶς τά διδάγματα εἶναι σήμερα «μακριά ἀπό τόν Θεό, δέν τόν πιστεύουμε τόν Θεό, δέν ἔχουμε καμία σχέση μέ τόν Θεό, δέν παντρευόμεθα στήν Ἐκκλησία, δέν βαπτίζουμε τά παιδιά μας, δέν ἔχουμε καμία σχέση ἐπομένως μέ τόν Θεό». Ἐμεῖς ὅμως ἐν ὑπομονῇ καί αὐτά τά ὑπομένουμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέσα ἀπό τήν εὐλογία τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

© Grafeio Typou IMBNK